

VALGUS, MIS OTSIB tema silmi, on tugev ja võib-olla kissitab ta veidi. Naine lebab, jalad välja sirutatud, käed külje peal, jalalabadel ja õlgadel piisavalt ruumi. Tal pole külm. Tal on peal lina, paksem kui tundub, selline, mis pole raske ega kare. Ta on alasti, kahvatu, peaaegu lumivalge, kuigi endiselt on suvi, nahk on pehme ja vähe päikest näinud – see on nii erinev, osa inimesi väldib päikest, paneb jalga laiad püksid ja selga suured särgid, tema on arvatavasti üks neist.

Kaugel eemal avaneb uks.

See kriuksub pisut, madalalt ja metalselt, ning siis tulevad sammud lähemale, madalad kõvade kontsadega kingad, mis klõpsuvad vastu põrandat. See on sedalaadi põrand, õhuke plastvaip kõva betooni peal.

Ta ei kuule seda.

Ta oleks pidanud veidi pead liigutama, pöörama ettevaatlikult selle poole, keda ta ei tunne.

MEES JÄÄB MÕNE meetri kaugusel seisma. Naine on noor, ilus. Tema juuksed on tumedad ja pikad ning veidi lokkis, ta tundub habras, peente jäsemetega, kätega, mis pole palju tõstnud, reite ja säärttega, mis pole eriti kaugele kõndinud.

Ta lamab liikumatult, ei vaata mehe poole. Mees kummardub lähemale ja võib-olla tunneb naine keskealise mehe lõhna, närvisusest tekkinud higi, hingeõhku, mis on soe ja meenutab poolt sigaretti ja tassi musta kohvi.

Naine näeb välja nagu need teised. See on mingil määral alati nii, et nad meenutavad üksteist. Silmad, suu, enamik asju. Mees mõtleb, kas naine on kunagi naernud, võib-olla on, ta tahaks teada, kuidas see kõlas.

Ta küünitab ettepoole, üks käsi naise paljal õlal, hingeõhk vastu naise põske. Ta pilk eksleb ruumis ringi, selle keskel asuval kanderamnil.

Ta ei mõista.

Neerud on peale surma eemaldatud – ei mingeid ligeeritud veresoone, ei mingit trombi kõhuõõnes.

Täpselt nagu südagi.

Maks.

Pankreas.

Kopsud.

Silma võrkkestad.

Luuüdi.

Isegi ajuripats.

Seevastu munasarjad. Need on eemaldatud, kui ta elus oli.
Seda on aru saada haava järgi, mis on peaaegu ära paranenud.
Inimene, kes on tühjendatud neerudest, kopsudest, pankreasest,
sellest võib ta aru saada.

Aga munasarjad?

Nende eest ei saaks nad kunagi raha.

viisteist päeva varem

esimene osa

Vilnius

TALLE MEELDIS KÄIA, nagu pööratud taevasse kergete pilvede poole, aeglaste, peaaegu kobavate sammudega piki Vilniuse randa. Ta oli möödunud koidikul avatud hommikusöögikohvikust ja vanast mahajäetud tornist ning koolist, mis näis veidi koomale tõmbavat, et vabriku ja tankla vahele ära mahtuda, lähenes sillale, mis muutis Kalvarijū gatvė viirealiseks sirgeks käeks, mis oli liiklussüdamiku poole välja sirutatud. Ta oli hiljaks jäänud, liiga mõttetihhe hommik, kiirustas viimase teelõigu räsitud neljakordse telliskivimaja poole, millel oli raske raudne välisuks.

Tema nimi oli Alena Sljusareva ja tal oli ühes käes paberkott saiakeseaga, alati pärit sellest väikesest pagaritöökojast nurga pealt, kus vanem daam nii sõbralikult naeratas ja küsis, kuidas läheb, samal ajal kui tainas keerles tule kohal varda otsas piisavalt kaua, et maitseks nagu noil päevil, mis olid lihtsad ja lõputud.

Nad istusid juba vaikselt seal lillelise diivani peal, kui ta ukse avas ja sisse astus. Nii kõhnad, nii ebakindlad, kui nad teda jälgisid.

Kaksikud. Nagu koopiad. Teineteise peegelpildid.

Tēie olete viimased. Ei iial enam.

Ta pani kohvimasinasse kohvipuru ja vett, löikas küpsetise krõbedateks murenevateks tükikesteks ja asetas lehtmetailist plaadile keset kohvilauda.

Meest oli ta varem kohanud ja arvas, et too oli neljakümnen-dates, mehel olid paksud kuivanud huuled peidus metsikult kasvavas habemes ja ta kummardus tugitooli peal istudes ettepoole, samal ajal kui mõlemad naised vahtisid otse enda ette ja ajasid alateadlikult selja sirgu.

„Olge lahked. Šakotis, parajalt magus, linna parim.“

Alena ulatas koogitaldriku ja noored naised jälgisid meest, kuni too noogutas ja nad sõandasid võtta kumbki oma tüki ühel ja samal ajal.

„Ja siis riided.“

Nad vaatasid tema poole, kuulsid, kuid ei liigutanud.

„Kui olete ära söönud.“

Mees loobus oma koogitükist, otsis selle asemel hoopis midagi kuuetaskust. Suitsupakki. Ta urgitses suitsu välja ja süütas selle.

Alena ohkas.

„See siin on – nagu me mõlemad teame – arsti vastuvõtt.“

Mees naeratas talle ja tõmbas esimese mahvi sisse, naeratas uuesti järgmise juures ja puhus välja suitsu, mis moodustas nende vahele haisva ja ebamäärase pilve. Kuni Alena tõusis, lõi mehele kõvasti vastu põske, tõmbas sigareti suust ära, kustutas selle vastu mehe reit.

Võim.

Mida peab näitama, iga kord.

„Ja teie kaks – et ma saaks teid aidata, peate te riidest lahti võtma.“

Nad voltisid kõik nii kenasti kokku, samal ajal ja viisil, asetasisid riided kahte samasugusesse virna. Suvi, juunikuu, kuid toas oli endiselt jahe, rõskus, mis ei lahkunud sellest suure jõe kaldal asuvast majast, ja nad külmetasid, kananahk tuli peale, nad liikusid teineteisele lähemale ja näisid kahanevat.

Alena tõusis püsti ja viipas käega, et soovib neilt, et nad seisaksid tema ette, samal ajal kui ta kõndis uurides nende ümber. Nad üritasid paigal seista, ta nägi, et nad pingutasid, kuid paljad jalad kivipõrandal ja katmata kehad igatsesid kuhugi mujale. Nende pilgud otsisid akent, põgenesid selle kaudu välja, ja Alena koos nendega – keset laia jõge liuglev reisilaev, linnuparv, mis maandus Vilniuse rannale, ja päike, mis ähmastas piirjooned, kui kõik liiga heledaks muutus. Ta lükkas akna pärani ja lasi värsket õhku sisse, rõskus pidi kaduma, tuba ei tohiks külm olla, kui väljas on suvi.

Õlad ja puusad olid tema käe all kôhetud, pösed sama siledad kui välja paistsid. Ta ise oli kunagi samamoodi seisnud. Alena libistas sõrmed läbi nende juuste, pikkade ja läikivate, piki nende pehmeid kaelu ja ümaraid lõugu, ta lükkas laiali punased huuled ja paljastas terved valged hambad.

„Kakskümmend kaks?“

Alena pöördus tugitoolis istuva mehe poole.

„Jah. Kakskümmend kaks.“

Alena raputas pead.

Mehe pilk eksles, mitte palju, kuid piisavalt, lootes, et seda ei märgata.

„Kakskümmend üks.“

„Sa mõtled kakskümmend?“

„Jah.“

„Jah?“

„Jah. Üheksateist.“

Alena paitas tüdrukute põski, nüüd käeseljaga.

„Kui vanad te olete?“

Nad üritasid püüda oma saatja pilku, tahtsid õigesti vastata.

„Ma küsisin teilt. Ma tahan, et teie vastaksite.“

Nende meigitud silmad vaatasid eemale.

„Kui vanad?“

Ta tõstis häält.

„Kui vanad?“

„Kaheksateist.“

„Kaheksateist?“

„Varsti.“

Alena läks teise tuppa nurgas seisva kirjutuslaua juurde, mille taga oli vanem meesterahvas, valge kittel seljas ja stetoskoop kaelas, senimaani vaikselt istunud. Nüüd oli tema kord. Noored naised hingasid sügavalt sisse, kui arst nende südant ja kopse kuulas, lamasid selili, kui ta pani kaks sõrmeotsa jalalabale ja tõdes, et pulss oli normaalne.

„Sirutage nüüd vasak käsi ette.“

Ta võttis puust joonlaua ja asetas selle kahe punase täpi kõrvale, mis näisid küünarvartel veidi punduvat.

„Tuberkuliiniproov eelmisest korrast, mäletate?“

Nad ohkasid, ühel ja samal ajal.

„Sel korral ei ole mingit valu. Ma mõõdan lihtsalt need täpid siin ära – näete?“

Ta pomises, märkis miskit üles, otsis pilguga Alenat.

„Kõik näib korrast olevat. Täpselt nagu proovid, mis me eelmine kord võtsime.“

Alenale polnud see vanem arst kunagi meeldinud.

„Oled kindel?“

„Jah.“

Tal oli meeles, kuidas arst ka tema keha oli puudutanud.

Kõige selgemalt oli meeles viimane kord, kui ta oli tema seest elu ära võtnud.

„Mitte midagi?“

„Ei mingeid infektsioone praegusel hetkel. Normaalne veresuhkur. Hepatiiti, suguhaigusi pole, valku uriinis ka mitte. HIV-test negatiivne. Ja tuberkuliiniproov koos kopsuröntgeniga – tuberkuloosi pole.“

„Ja paberid?“

„On juba seal laual. Allkirjastatud ja valmis. Minu kokkuvõte koos täieliku anamneesi ja üksikasjaliku kirjeldusega, kuidas neid mõlemaid on teavitatud tagajärgedest ja riskidest. Ma kinnitan nende erakordset motivatsiooni, et nad tööpoolest tahavad, ja märgin ära suhte vastuvõtjaga – nõbu, nii me tavaliselt kirjutame. Lisaks on juures kreatiniini ja tsüstatiin C määramise tulemused – tõeliselt ilusad GFR-väärtused. Ainult kuupäeva lahter on tühi, te tahate ju alati ise mõne aasta pärast selle täita, kui aeg on käes.“

Arst vajus oma kirjutuslaua taha istuma, samal ajal kui kaks noort keha ootasid paljalt toa keskel, just seal, kus valgus paistis kõige tugevamalt vastu kahvatut nahka.

Alena püüdis neile naeratada. Nad külmetasid nüüd veelgi rohkem kui enne.

„Võite riidesse panna. Istuge hetkeks sellele lillelisele diivanile.“

Ta ootas ära, kuni kolm külalist arstikabinetist lahkusid, liikus siis avatud akna juurde ja otsis hetkeks päikest, mis oli kuhugi pilve taha libisenud. Mobiiltelefon oli käes ja ta lõi sisse numbri, mida ta teadis peast, et rääkida ingliskeelset juttu, mis oli pikitud piiratud rootsikeelsete sõnadega ja üksikute leedukeelsetega, kui muud üle ei jäänud.

„Haigusi pole.“

Hääl teises otsas tahtis rohkem.

„Head juuksed, terved hambad.“

See hääl tahtis alati veel rohkem.

„Väiksed rinnad, heledad häbemekarvad, jalad ilma silmapaistvate lihasteta.“

Alena pööras pilgu toa poole tagasi, vaatas pooltühje kohvitasse ja koogijääke, mis meelitasid ligi sumisevaid kärbseparvi – need kõlasid nagu kellegi hääl, mis kogu aeg tagasi tuli.

„Ning?“

„Paberid on ideaalsed.“

„Veri?“

„Samuti ideaalne.“

„Seega?“

„Veregrupp null. Sobib peaaegu kõikidele, enim nõutud, kõige pikem patsientide ooteaeg. Mõlemaid on lihtne sobitada.“

Hääl, mida ta vihkas, oli lõpuks rahul.

Alena lõpetas kõne, sel ajal kui pilv seal kõrgel avanes ja näol hakkas nii soe.

Ta on varsti seal, eemal kõigest sellest siin.

„Teiega on tänaseks kõik.“

Nood kaks peegelpilti ootasid nagu kästud diivanil ja nad poleks saanud enam teineteisele lähemale minna, nad peaaegu istusid teineteise otsas.

„Valmis?“

„Ma luban, et te ei pea enam külmetama. Homme sõidame minema.“

„Kas me ...“

Nad pöördusid oma saatja poole.

„... oleme, *Tētis*? Täiesti valmis?“

Mees noogutas.

„Jah. *Teie* olete täiesti valmis. Aga mitte mina.“

Ta jõllitas Alenat samasuguse ülbe irvega nagu sigaretti süüdates ja suitsu otse talle näkku puhudes.

„Või mis?“

Alena vaatas talle otsa, piisavalt kaua, et olukord muutuks ebamugavaks, ulatas seejärel paksu ümbriku mehele.

„Pool praegu – pool Stockholmis peale kohaletoimetamist.“

Aga ta ei lasknud lahti, kui mees ümbrikust kinni haaras.

„Sobib?“

Mees irvitas ikka veel.

„Sobib. Ma saan Stockholmis sama palju.“

Siis lasi Alena ümbrikust lahti ning mees kortsutas ümbriku kokku ja surus selle suitsu järgi lõhnava pintsaku põuetaskusse.

Ta läks tüdrukute juurde kerge tuule ja meeldiva soojuse kätte. Nad jätsid hüvasti, nagu jäetakse hüvasti kellegagi, keda ei tunta, aga juba arvatakse igatsevat, ta kallistas kahte kõhna keha, mille näod teesklesid kindlameelsust ja muutusid seega veelgi ebakindlamateks.

„Muide?“

Nad pöörasid ringi, ühel ja samal ajal.

„Ma mõtlen ... kumb on kumb?“

Nad kihistasid häbelikult naerda.

„Vilma. Olen mina.“

„Ja mina olen Zelma. Kellel on väike, väike pruun täpp siin ... üleval põsel.“

Just siis, kui Alena kummardus ettepoole, et paremini näha, kummardus tüdruk, kel oli väike pruun täpp ja seepärast kandis nime Zelma, samuti ettepoole, kallistas veel korra seda võõrast naist, kes oli kulutanud oma aega mõtiskledes, kes ta oli.

Ja sosistas.

„Õhtul näeme. Pardal.“

Viimast korda.

Alena oli ju otsustanud. Ei iial enam.

Ma ei saada enam kedagi. Seda ei juhtu enam.

Siis nägi ta tüdrukute kõhnu selgi kitsale auto tagaistmele kadumas ja mõtles ühele teisele verinoorele naisele, kes seisis ühes teises ruumis, kui teised silmad liikusid vaikides suures kaares ümber tema, uurisid paljast nahka nagu ta ise äsja. Ta neelas alla selle, mis meenutas pisaraid, ja jälgis pilguga autot, mis jättis maha tugeva diislihaisu, kuni see vilksas väsinud ja pleekinud maja taha, kiirendas veidi ning sõitis järjest kaugemale.

Tētis?

Nii nad ütlesid.

Ta ju teadis.

Kõik teesklevad alati kõigi ees.

Autot juhtiv mees polnud kaugeltki nende isa.

Stockholm

„EWERT?“

„Jah?“

„Lase!“

Jalad kindlalt vastu kõva jalgealust. Parem käsi paigal, aga mitte pingul.

Hingata sisse, hoida hinge rinnus ja kõhus paar sekundit kinni ning – väga aeglaselt – hingata välja.

Just sel hetkel Ewert Grens tulistas.

„Kas ma võin ...“

Ja hääled katkes sama kiirelt, nagu oli tekkinud.

„... kokku lageda, Ewert?“

„Kui sa lubad mitte naerda.“

Hugo õblukesed kaheteistaastase õlad tõmbusid kokku, kui oli kiire, kiire sihtmärki kontrollida.

Ja siis. Siis ta naeris.

„Vabandust, Ewert.“

„Sa lubasid!“

Ja naeris.

„Ma valetasin.“

Ja naeris.

Kuni ka Ewert Grens naeris.

Sest halvemat laskurit polnud kunagi läbi Kronobergi koridoride politseimaja keldrikorruse lasketiirus jalutamas nähtud. Harjutussaal Kungsholmeni kvartalis, mis oli Rootsi politseitöö epiitenter, kus kaitsepolitsei naabriks oli nii Interpol kui ka riiklik operatiivosakond.

„Kaks punkti, Ewert! Ja seda siis, kui ma leebe olen! Tegelikult ainult üks – kuigi võib-olla sattus *veidi, veidi, veidi* lasust otse siia ääre peale, kui ülihooolikalt vaadata, nii et võib ka kaks olla. Ja see oli senimaani su parim lask! Halloo? Kuidas sa üldse kriminaalkomissariks said?“

Must ümmargune laik keset tahvlit, millel oli kirjas 10, seisis puutumatu.

Samamoodi nagu see õhuke ring numbriga 9.

Ja see numbriga 8 ja 7 ja 6 ja 5 ja 4 ja 3.

Teine ja esimene ring seevastu, ja suur osa sellest tühjast valgust alast, mis asus väljaspool välimist ringi – sealt oli neljakandiline papitükk pika püstolilaskude seeria poolt lõhki lõigatud.

„Ja sa ei suuda ju ka eriti kiiresti joosta. Vaevu hüpata või hiilida. Nii et mida sa siin teed? Mida sa õigupoolest oskad?“

„Mõelda.“

Hugo püüdis käeseljaga kinni pisarad, mis olid kuidagimoodi temast naermise ajal välja pääsenud, hõõrus veidi silmi.

„Jah, Ewert – mõelda sa oskad. Sellega olen ma nõus.“

„Ma usun isegi, et mõelda on palju etem kui hüpata või joosta või lasta, kui üks kriminaalkomissar üritab mõista, miks üks inimene on vigastanud või tapnud teise inimese. Mina ise pole ju kunagi kohal, päris kuriteopaigas, kui see juhtub. Ma lähen sinna pärast ja hakkam omamoodi fantaseerima, panema kokku pilti sellest, mis juhtus – kui kõik on juba juhtunud.“

Siis turtsatas Hugo veel korra.

See naer kasvas valjuks ja siiraks ja tuli otse südamest.

„Aga ikkagi ...“

Sel ajal kui paar naerupisarad veel juurde tuli.

„... tähendab, Ewert, ausalt ...“

Hugo tõmbas märklaua raamist välja ja hoidis seda enamjaolt tervet paberit nende vahel, lehvitas sellega.

„... *mis asi see siin on?* Nüüd võtan ma selle üles kaasa, okei? Sinu kabinetti. See hakkab rippuma seinal sinu kirjutuslaua taga.“

Nad tegid seejärel nagu tavaliselt, jalutasid erinevate politseihoonete vahel läbi lukustatud klaasuste, mida Hugo kogu tee kuni viimase ukseni kesklinna politseijaoskonna uurimisosakonnas kriminaalkomissari kiipkaardiga avas. Kontor, mis kolmkümmend aastat varem oli saanud Ewert Grensi tõeliseks varju-paigaks, kui ta ei julgenud enam koju minna ega tühjas korteris magada. Ruum oli soe ja umbne ning Hugo kõndis akna juurde, löi selle lahti ja jäi kerge tuuleiili kätte seisma, vaatas siseõue, kus politseitöötajad kiirgava päikese käes oma hommikukohvi jõid.

„Kõht tühi?“

Hugo pööras ringi.

„Jah, natukene, Ewert, aga ...“

„Sa ju suplesid politseimaja ujulas ja käisid koos minuga arhiivis kõigi vanade tolmuste juurdluste vahel. Isegi nägid, kui kobalt ma tulistan. Ja siis naersid kõva häälega minu üle!“

„Nojah, on küll kõht tühi, aga ...“

„Võtad seda, mida tavaliselt? Ma usun, et nad täitsid eile automaati, nii et kõik on ainult mõne sammu kaugusel. „Väike pood“, nagu su väikevend ütleb. Krõbeleib, mille vahel sulajuust, nagu sulle meeldib, ja need ümmargused koogid, mille ääred on millegi punasega koos, ja isegi see neljakandilises tetrapakendis jook, mille nimi mul kunagi meelde ei jää.“

Kriminaalkomissar oli juba teele asumas, kui Hugo teda ukselävel peatas.

„Ei mingit automaati täna.“

„Ei? Sulle tavaliselt see meeldib.“

„Sest täna teen mina välja.“

Hugo oli nii rahuloleva näoga, kui ta oma koti avas ning otsis ujumisriiete ja märgade rätikute alt välja kolm plastkotti, mida ta hoolikalt ükshaaval logisevale lauale asetaski.

„Võta istet, Ewert.“

Kriminaalkomissar vaatas uudishimuliku pilguga ja vajus kulunud velvetdiivanile istuma.

„Täna hoolitsen mina suupistete eest. Midagi, mida sa võibolla ... ära tunnend?“

Kõige väiksemas plastkarbis oli ports maasikamoosi. Keskmises veidi suurem ports pohlamoosi. Ja kõige suurema karbi plastkaane all oli korralikult laotud pannkoogihunnik.

Ruudulised pannkoogid.

Ewert Grens naeratas. Naeratus oli pehme ja soe kuni sise-museni välja. Selle nimel tasus elada.

„Jaa. Need tunnen ma tõesti ära.“

Tol õhtul oli ta esimest korda jäänud Piet Hoffmanni kahe pojaga. Ta polnud kunagi ühegi lapsega isegi pikemalt juttu ajanud. Hirmul. Kohmetu. Nii oli ta end tundnud. Kuni poisid olid vahvlirauad välja otsinud, sest parim viis tuttavaks saada on alati pannkooke küpsetades.

Nood märjad käterätikud varjasid veel midagi Hugo seljakoti põhjas. Ta võttis välja papptaldrikud ja plastsöögiriistad.

„Maitse, Ewert.“

Hugo võttis pealmise ruudulise pannkoogi ja pani selle maasikamoosiga kaetult enda taldrikule, haaras järgmise ning pani selle Grensi taldrikule koos suure kuhja pohlamoosiga.

„Jahu, muna, piim, või, sool. Ja tehtud vahvlirauaga. Täpselt nagu siis.“

Ewert Grens oli tookord vahvlirauda vahtinud, teadmata, mida öelda.

„Tähendab ... ma ei usu, et see siin on päriselt pannkookide jaoks mõeldud.“

„Jaa, on küll. Näed, Ewert? Me paneme taigna lihtsalt sinna sisse. Ja ...“

Hugo väikevend Rasmus oli olnud endas nii kindel, kui ta kiigutas vahvliraua ülemist osa üles ja alla, üles ja alla nagu suurt suud.

„... siis paneme kinni ja laseme masinal neelata. Ootame veidi. Ja siis on simsalabim ruudulised pannkoogid valmis.“

Nad piidlesid teineteist, meenutasid esimest kohtumist.

Praeguseks kaheteistaastane poiss ja kuuekümne viie aastane kriminaalkomissar ning ootamatu sõprus.

Kaks inimest, kes eri põhjustel teisi inimesi ei usaldanud, mõtlesid aeg-ajalt, et oli veidi keeruline arendada sotsiaalseid

kontakte. Nüüd istusid nad teineteise kõrval Kronobergi politseimajas ja mugisid kumbki oma ruudulist pannkooki ning tundsid, et elu ei saa enam paremaks minna.

„Mäletad, et ma pean varsti ära minema? Ühele teisele kohtumisele?“

„Ma mäletan, Ewert. Ja seda ka, et sa ei vastanudki, kuhu täpselt.“

„Ma pean riideid vahetama. Midagi ... jah, veidi viisakamat selga panema. Aga ma viin su ära – mu kohtumine toimub teises kohas.“

„Mhmh. Sa ütlesid jah. *Aga mitte kus. Või kellega.*“

Ewert Grens tõstis kilekotis ülikonna välja väiksest riidekapist, mis oli mõeldud vormiriietuse jaoks, mida ta kunagi ei kandnud. Keemilisest puhastusest tulnud ja sobiva löikega ühele võib-olla mitte päris ideaalses vormis vanemale meesterahvale. Kamm oli pükste tagataskus ja kui ta sättis neid väheseid juukseid, mis alles olid, vaatas ta riidekapi ukse sees olevasse peeglisse.

Sest kui ta seisis nii, seljaga uudishimuliku külalise poole, polnud tal vaja näidata, kuidas ta punastas.

„Üks vana sõber. Lihtsalt.“

„Lihtsalt?“

„Mhmh.“

„Pööra ringi, Ewert.“

„Ma pean ju ...“

„Sa punastad! Onju? „Vana sõber“? Ei no muidugi, ega ainult sina, Ewert, ei oska mõelda.“

See tuli tagasi.

Naeratus, mis soojendas rinnus ja kõhus.

Nii hea, et ta lõpuks oli selle saanud.

Hoffmanni kaks toredat poissi, kellega ta mõnikord suhtles ja juttu ajas ning kes talle meeldisid ja kes kunagi teda isegi mänguvanaaisaks kutsusid – teda, kes ta polnud kunagi osanud lastega ümber käia. Lisaks oli Hugol õigus, see kriminaalkomissar siin seisis peegli ees ja sättis ennast korda, et kohtuda kellegagi, kes

meeldis talle teisel moel ja kellele ta võib-olla, kui tal vedas, samuti vähemalt natukenegi meeldis.

Ewert Grens, kes üleüldse ei mõistnud inimesi, pidi varsti lahkuma ühest, keda ta oli õppinud mõistma, et kohtuda lisaks veel ühega.

Ta tõmbas kammiga läbi juuste ning oli just hakanud ära tõmbama viimaseid tükke jonnakast kaitsekilest, mis oli äsja puhastatud ülikonna varrukatel ja pükstel, kui lauatelefon helises. Seda juhtus praegusel ajal harva. Lühinumber kuskilt suurest politseikvartalist.

„Ewert?“

„Jah?“

„Kuuled, kes räägib?“

Grens vaatas välja suure hoone poole teisel pool siseõue, kõverdas veidi kaela, et näha paremini üheksandat korrust ja akent, kust ta aimas, et kõne tuli.

„Ma kuulen, kes räägib.“

„Mul on sinu abi vaja.“

Ta sikutas ühte pintsakuvarrukat, mis lõpuks oli kilest vaba, kontrollis, et see poleks kokku tõmbunud ja ulatuks endiselt randmeni.

„Millal?“

„Kohe.“

Kamm viimast korda läbi juuste, pööris, mis oli alati vael pool.

„Mul pole aega. Kahjuks. Olen teel tähtsale lõunasöögile. Ja enne seda sõidutan ühe ülitähtsa külalise koju. Aga ma tulen õhtul üles. Või homme.“

„Ewert?“

„Jah?“

„Ma ei helistaks, kui poleks kuradima kiire.“

Ewert Grens vaatas peeglisse.

„Kui kiire?“

„Täpselt tunni ja kahekümne seitsme minuti pärast on liiga hilja.“

(mobiiltelefon C seaduslik ülekuulamine,
KARLAVÄGEN 71)

- Halloo? Sind on vaevu kuulda.
- Kehv levi. Ma seisan trepikojas, otse korteriukse taga.
- Nii - korda. Kui palju?
- Kolmkümmend seitse.
- Mul on täpselt vaja. Kõikidele!
- Neda seitse. Inesa neli. Tanja seitse. Antea seitse. Estela neli. Pija kaheksa.
- Mis sorti?
- Number kaks. Need, mis on peaaegu läbipaistvad. Kaks triipu keskel.

NEDA KUMMARDUS AKNALE lähemale, nägu vastu jahedat klaasi, ta teadis, et sellest jääb kole jälg, mis muudab nähtavuse halvemaks, kuid jäi paigale, et jälgida inimesi, kes kõndisid üle siseõue. Viis korrust allpool olid nad kõik teel Stockholmi, mida ta tegelikult kunagi polnud külastanud.

Oli ilus hommik, mingil moel helge, keegi oli maalinud taeva siniseks ja päike sillerdas vastasmaja korstnalt vastu.

Ta peaaegu tundis õhku, mis oli akna taga.

Köök oli ilus, valged kahhelkivid ja roostevabast terasest valamu, kõik korralik ja ümmarguse puulaua ümber küllalt ruumi. Ta jõi ära kohvi, mis hakkas jahtuma, samal ajal kui teised tassid ootasid tühjalt – Inesa oli tihti oma toas, inimesed alustasid päeva erinevalt.

Neda kuulatas.

Mehe sammud trepist üles ja läbi välisukse.

Varsti jääb ta seisma. Alati poolel teel esikus, alati kuldraamiga peegli ees. Ta nuuskab kõvasti ja seejärel keerab seda, keerab õiget-pidi.

Neda ei vaadanud mehe poole, kui too kööki astus, ja mees oli loobunud tema pilku püüdmast. Algul oli mees seda üritanud ja Neda oli vahtinud tema kaela, lõuga, kõrvu – mida iganes, aga mitte talle silma.

Erki.

Ta tunneb seda.

Ta ei saa kunagi Neda sisse näha.

Ta pani oma pruuni nahkkoti maha, avas selle ja võttis välja väiksema koti ning loendas kõval häälel – *vienas, du, trys, keturi*,

penki, šeši, septyni –, samal ajal kui ta pani sisu virna Neda tassi kõrvale. Ta loendas uuesti – *vienas, du, trys, keturi* – ja tegi järgmise virna tühjale kohale.

„Sul on seitse. Inesal neli.“

Neda vaatas kondoomi.

Kaks heledat triipu keskel, nad polnud kunagi varem selliseid saanud.

Erki ootas tema silmi, mis kunagi otsa ei vaadanud, haaras koti ja läks esiku poole.

„Nägemist.“

Neda neelatas, tema hääl pidi tugevalt kõlama.

Ta mõtles, kas täna tuleb selline päev, mil Erki juba viie minuti pärast tagasi tuleb, et terve hommiku köögis istuda, või selline, kus ta tuli ja läks mitu korda, lühikesed külaskäigud ilma ette hoiatamata.

Üks tass veel. Tal oli pool joodud, kui uksekell helises. Ta jäi poolel teel peegli ees seisma, vaatas endast mööda, nagu oli just mööda vaadanud Erkist ning pööras peegli ümber seina vastu, enne kui haaras ukselingist.

Mina ei näe teda. Tema ei näe mind.

See külaline oli alati viisakas ja ootas väljas, kuigi nad said praegu ise ukse avada ümara plasttükiga, mis piiksus, kui seda vastu lukku hoida. Neda noogutas nagu peab ja tervitas ning külaline tänas ja ta ütles, et külaline talle järgneks ja külaline ütles, et meelsasti, ning Neda juhatas külalise enda tuppa.

Külaline. Nii pidi neid nimetama.

Neda riietus lahti. Külaline riietus lahti. Neda sirutas käe öökapi ja esimese kondoomi poole seitsmest.

Mees ei võtnud seda vastu.

„Vaata mulle otsa, Neda.“

Ta vaatas mehe kaela ja põske, vaatas üle tema, läbi tema. Aga mitte teda.

„Kuule? Teeme ilma? Nagu eelmine kord. Nagu me mõnikord teeme. Palun?“

Neda sirutas endiselt kondoomi tema poole.

„Ma võin aidata sul selle peale panna.“

„Ma tahan olla sinuga. Sinu sees, päriselt.“

„Ma ei julge. Enam.“

„Ma olen terve.“

„Mitte selle pärast.“

„Aga ... mille pärast? Mina võidan, sina võidad.“

Sest kõik peab klappima.

Sest Erki tuleb kõigele täna õhtul järele ja viib need selle kätte, kes loeb seitsmeni.

Sest minu võlg kasvab iga kord, kui arv ei klapi.

„Sest nii on.“

Päeva esimene külaline valas oma pettumuse välja õhukese kondoomipaki peale – aga peatus järsku, lasi sel maha kukkuda. Ta tõusis püsti ja tõi pintsaku põuetaskust rahakoti. Kolm kokkuvõlditud viiesajalist. Ta asetask need teiste rahatähtede peale.

„Kolm nendele, kelle kaudu ma aja broneerin. Sama palju sulle. Kui võin paluda?“

Kolm viiesajalist, mis peab ära andma.

Kolm viiesajalist, mis olid vaid talle.

Neda heitis selili ja mees heitis tema peale ning kile, mis pidi nende suguelundeid eraldama, vedeles põrandal.

Mees otsis ta silmi ja tema vaatas mehe otsmikku, mehe kaela.

Mina ei näe sind. Sina ei näe mind.

Neda sulges silmad ja otsis seda heledat laiku silmalaugude taga, mis kasvas ja muutus värviliseks – nagu väiksena, kui ta ootas, et kõik oleks jälle hästi ja ta saaks jälle silmad avada.

Ta lamas liikumatult, kui mees oma liikumise lõpetas.

Ei tundunud, nagu oleks midagi tulnud, polnud soe, polnud mingit tunnet.

Neda pikutas edasi, sel ajal kui mees tõusis, riietus, tänas.

Kui mehe sammud kadusid, sirutas Neda käe üle voodiääre ja otsis ettevaatlikult seda kasutamata kaitset, mis lebas kuskil vaibal – nii palju kui võimalik sellest, mis tema kehast välja voolas, pidi kinni püüdma ja alles hoidma.

(mobiiltelefon C seaduslik ülekuulamine,
ÖSTGÖTAGATAN 76)

- Ma seisan ukse taga.
- Sul on aeg kinni pandud ja makstud.
Tuli on roheline, sa avad kiipkaardiga,
mis on programmeeritud ÜHEKS külas-
tuseks.
- Aga ma tahan täiesti kindel olla.
- Sa võid olla täiesti kindel.
- Ei mingeid ripsmetušitükke? Et kõik
oleks
nagu paksu kihi all? See, mis on must
ja lõgane
ja ripsmete otstes kui odav ebameeldiv
liim?
- Ei.
- Ei mingeid sukapükse, mis näivad
terved,
aga kui lähemalt vaadata, siis silmad
jooksevad?
- Ei.
- Ei mingit punast küünelakki, mis
kumbagi
pöidlaküünt täielikult ei kata?
- Ei. Ei mingeid puudusi.

TANJA KÄSI PUHKAS põse õhukesel nahal, aga ainult siis, kui mees ei näinud, lasi ta sõrmeotstel meelekohale minna.

Ma olen nüüd soojem.

Keeleotsaga vastu suulage ja ettevaatlikult mööda huuli, mees ei tohtinud midagi märgata.

Lämbe, tõre, puhkiv kuumus.

Varsti juba nädal täis, võib-olla rohkem. Palavik koos valudega, mis kärkisid ta peale, panid ta värisema, kuigi ta oli alles randmeid jääkülmas vees loputanud. Mehe paksud hõbehallid juuksed kiikusid. Kui Tanja hoiaks hinge kinni, kui ta kustutaks selle põrgulise vähehaaval, siis võib-olla hajuks see aegamisi.

„Oota.“

Tanja hammustas kõvasti seestpoolt põske, valu tuikles tohutult, aga ta ei tohtinud, ei tohtinud, ei tohtinud karjuda.

„Oota veidi.“

Hõbehall külaline jäi keset tegevust seisma.

„Ma ei saa aru.“

„Veidi ettevaatlikumalt.“

„Ma olen ju selle eest maksnud.“

„Lihtsalt veidikene ettevaatlikumalt.“

Mees jäi tema sisse, kuid oli täiesti paigal ning just siis oli seda vaevu tunda.

„Miks?“

„Valu.“

„Mis mõttes?“

„See teeb ...“

Tanja neelatas, kõik jäi soojusesse kinni.

„ ... veidi valu.“

Ta liigutas end, kuid mitte koos mehega – ta tõmbus eemale, tahapoole ja tema nägu oli pinges, moondunud. See vahe nuga sügaval kõhus ja piki selga – iga uus torge oli terav ja rebis katki.

Ta sulges silmad.

Hoidis hinge kinni.

Kuni mees lõpetas.

Tõmbus tagasi, riietus, tõmbas sõrmedega läbi hõbehalli juukse-pahmaka, kuni see langes vasakule poole. Ta vaikis, kui ta lahkus, kuid Tanja kuulis, kuidas mees võttis esikus mobiili välja ja helistas Erkile ning ütles *sa lubasid, et ei mingeid puudusi*, umbes samal ajal kui raske välisuks kinni läks.

Tanja sulges silmad ka siis, kui ta kümnest allapoole luges, hõõrus peopesi üles-alla piki alaselga ja kõhtu ning võib-olla andis valu veidi järele ja muutus tuimemaks. Võib-olla jõuab see veidi taanduda, enne kui järgmine külaline tuleb.

(mobiiltelefon C seaduslik pealtkuulamine,
VEGAGATAN 3)

- Oled kindel?
- Liiga vana. Mineku peal.
- Ja ta on nõus?
- Pole mingit kuradima valikut, tal on üks võlg ja teised veel, kas tead, nende eest peab maksma.
- Annetus on loomulikult alati vabatahtlik.
- Muidugi.
- Sada kakskümmend tuhat.
- Hinnakirja järgi.

ESTELA TUNDIS KÜLALISE lõhna iga kord, kui mehe hingeõhk ta nägu puudutas.

Kirbe, keemiline.

Lõhn, millest tal pääsu polnud.

Nagu isa kollane auto, mille mootori keskel oli olnud ümmargune metallanum, mille ülestõstmine oli muutunud tema ülesandeks, sel ajal kui isa gaasipedaali all hoidis. Seejärel läks alati kiireks, ta jooksis kõrvalistmele, nägi isa võtit keeramas ja parema jalaga pedaali põhjas hoidmas, kuni mootorist lõi tuld välja ning isa naeratas nii, et Estela süda võpatas – auto käivitus ja nad said korterelamute rajoonist lahkuda. Muidu isa seda eriti tihti ei teinud, ei naeratanud.

Siis hingas külaline tugevamalt, hoidis kõvemini tema puusadest kinni, seda kirbet keemilist haisu tuli talle rohkem näkku.

Aga mõnikord polnud see isa ja auto ja kütus. Mõnikord meenutas lõhn ema. Noid ilusaid pudeleid piki kummutit, mis olid pärit Kaunase kaubamajast. Estela nägi siiaamaani veripunaste küüntega ema ja seda, kuidas üks väike tüdruk istus samal toolil, värvis enda küüsi siniseks, mis oli tema arvates kõige ilusam värv.

Külaline muutus raskemaks ja iga avatud pooriga haises ta rohkem, tugevamalt. Tema reied ja kõht libisesid vastu Estelat, mees oli higist libe ning hais oli väljakannatamatu ja see hõljus igal pool – see tuli ju seestpoolt, nagu bensiin.

Estela sidus kondoomi sõlme, nii nagu Erki soovis, päevane arvepidamine peab õhtuse arvuga klappima. Neli kasutatud

kondoomi vastas neljale külalisele, kes kõik olid maksnud seitse- sada viiskümmend krooni. Pool hinda. Kõik teised maksid tuhat viissada, aga see oli tema hind, nii palju kui oli võimalik saada.

Estela tõusis voodist ja kogu tuba haises atsetooni järele.

Ta teadis, et see oli tegelikkus.

Mitte isa kollane auto, mitte ema väiksed pudelid kummuti peal, lõhnad, mida enam ei eksisteerinud, sest need kuulusid teise ellu teises ajas.

Ta teadis, et teda määrati hetkel sellistele külalistele, kes elasid sellise amfetamiini najal, mis pesti lihtsalt läbi kohvifiltri koos paari detsiliitri atsetooniga ja et just seda nad välja hingasid ja higistasidki.